

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 222.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

riam adipisci oportet, audendum est, ac faciendum, ut laudes eas, quæ probis & virtute præditis viris infunt, exponamus, ac literis mandemus. Triplex enim hinc commodum oritur, nempe ut & sincero animi affectu virtutem complectamur (nemo enim improbus viros probos laudare sustinet) & ab invidia puri atque immunes simus, ut pote eorum, à quibus superamur, virtutum prærogativas minimè prementes & occultantes: ac denique improbi aut pudore suffundantur, aut ad officium reuocentur. Quorum vtrumque ipsis vtile est.

Lampetio Episcopo. 221.

Ne hoc nomine indigneris (ò conspicue improborum odij alumne) quod Eusebius, impietatis, ut scripsisti, plenus, immane atque implacabile cum his qui rectè & ex virtute viuunt, bellum gerens, cum his qui vitium amplectuntur, amicitie fœdus iniri: nec quòd aut habentibus, si pecunias non accipiat, bellum infert, aut, nec bello eos laceffat, tanta accipit, quanta, si bellum intulisset, diripere potuisset. Verùm diuinam sententiam expecta.

Eidem. 222.

Quandoquidem diuina prouidentia, quòd magis suæ salutis prodigos eos, qui peccant, esse conspicit, eò magis ipsorum salutem consulit, idcirco regio & humano lenitatis præconio vtens, clamat, pœnitentiam agite: appropinquauit regnum celorum. Quòd si ij, qui peccant, admonitionem hanc contemnent ac pro nihilo putantes, lenitatem hanc, ut incuriam, damnarint, fortasse quidem in hac quoque vita, prorsus autem cum vindicandorum scelerum tempus aduenerit, non iam iis parceret, qui sibi ipsis parcere recufarunt, verùm acerbissimas ab iis, à quibus ipsius lenitas contempta est, pœnas exiget. Eòque spectat illud Scripturæ, quod ex me intelligere cupiisti, Tacui, num etiam semper tacebo, ac sustinebo? Emouebo atque exsic-

τιὸ γνώμην νικᾶν, τοῦ μὲν θεοῦ καὶ τὰ
προσόντα ἐγκώμια τοῖς φιλαρέτοις
λέγειν τε καὶ γράφειν. τείλαθα ἔκ
τῆς συμβαίνει καλὰ. τό, τε γνησίως
ἔχειν πρὸς τιὸ ἀρετῶν. ἕδεις γὰρ
φῶλος τοὺς ἀσδαίους ἐπαίνειν ὑπο-
μένει. τό, τε φθόνος καθαρούς εἶναι, μὴ
κρύπτοντας τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς τὰ πλεον-
εκτήματα. τό, τε πονηρὸς, ἢ καται-
χυλέσασθαι, ἢ σφραγίσασθαι, ὧν ἐκεί-
των ἀποτίσθητε.

Λαμπέτιω Ἐπισκόπῳ. σκα.

Μὴ ἀγαπάτε, ὡ μισοπνησίας πε-
ρὶ ἐλεεινῶν θρέμματα, εἰ Εὐσέβιος ὁ ἀπο-
βείας, ὡς γέγραφαί, ἀνάπλευσας, ἀσπον-
δον ἔχον καὶ ἀκήρυκτον πρὸς τοὺς ἀρε-
τῆ συνῶντας πόλεμον, πρὸς τοὺς κα-
κίαι ἀσπασζομένους ἀσπένδεται, μὴ δ' ὅτι
ἢ πολέμῳ τοὺς ἔχοντες, εἰ μὴ λάβῃ
ζητήματα, ἢ ἵνα μὴ πολεμήσῃ λαμ-
βάνει, ὅσα πολέμῳ λήσασθαι ἴδύνα-
το, ἀλλὰ τιὸ θεῶν ἀνάμμε ψήφον.

Τῷ αὐτῷ. σκε.

Ἐπειδὴ πλείονα ἢ θεῶν προνοία
ποιεῖται τιὸ φειδῶ τῶν ἀμαρτανόν-
των, ἢ ὅσον ἐκείνους ὅρα ἑαυτῶν ἀφει-
δύοντας. ὁ γὰρ τὸ βασιλικῶ καὶ φι-
λανθρώπων μακροθυμίας χρωμένη κη-
ρύγματι βοᾷ. μετανοεῖτε, ἡγγικει ἡ
βασιλεία τῶν ἑραίων. εἰ δ' οἱ ἀμαρ-
τάνοντες παρ' ἑδὲν θέμνοι τιὸ παρτί-
νεσιν τῆς μακροθυμίας, ὡς ἀμελείας
καταψηφίσονται. ἴσως μὲν καὶ νῦν
πάντως δ' ὅτι ὁ χειρὸς ὅπισθεν τῆς δίκης,
ὅτι ἐπὶ φείσεται τῶν ἑαυτοὺς φειδῶς
μὴ ἀξιοσάντων, ἀλλὰ δίκας σφοδρο-
δάτας εἰσπράξεται, τοὺς τῆς μακρο-
θυμίας καταφρονήσαντας. διὸ καὶ τοῦτ'
ἔρρηθη, ὅτι ἠθέλησας μαθεῖν, Ἐσιώπη-
σα, μὴ καὶ αἰσιωπήσομαι, καὶ ἀνέξο-
μαι.

μγλ

καὶ ἐκείνου καὶ ἑμεῶν ἅμα δίκαιοι
 γὰρ τοὺς τῆ ποσότητι μακροθυμία μὴ
 ἀφελήθητας, ἀλλ' ἐφόδιοι αὐτῶν με-
 ζόντων ἀμαρτημάτων πεπονημένους,
 καὶ τῆς δίκης ἐναλῶσαι τιμωρίας.

Αλυπία ἑπιτοκία σκγ.

Εἰ τὰς τιμωρίας μεγάλας εἶναι τῶν
 πλῆθει τῶν συνευδόντων ἐικότως κρίνο-
 ῖται, αἱ γὰρ λαμβάνουσαι κορυφωτά-
 τως εἶναι περὶ κλάσιν, ὅποιαν εἰκός εἶ-
 ναι τῶν κόλασιν, ὅταν παρόντων τῶν
 ἑραίων δῆμων, καὶ πάντος τῆς ἀνθρω-
 πότητος ὁμοδείῃ,

Ἰσιδώρω ἑπιτοκία σκδ.

Οὐδέ τίς ἄλλο μὲν εἶδεν, ὃ ἐμάχου-
 με, τῶν ὄντων ἢ δοκασίων κλάσιν.
 ὡραῖος ὁ φθόνος, ἀλλ' ἀργίος καὶ ἀρ-
 χαλός. ἰσπίδ' ἀρετῆ, ἢ πῆς κρείων
 πῶν τῶ κλάσιν κεκλήρωται φύσιν, καὶ
 πάμπαν ἀπαραμύθητος. τὸ μὲν οὐκ
 μὴ φθονεῖσθαι, ἀλυσίον ἰδὲ ἴσως, ἔ-
 κιν, εὐκλείης, φθόνος γὰρ οὐκ ἀξίως
 φράσσειν, μήτ' ἐμαίωται, μήτε φίλοις
 ἐμαῖς συμβαῖν, καὶ δὲ φθονεῖσθαι, ἀφ-
 ἄφρονι λοχισμῶ τὰς τῶ φθόνος κακοῖ-
 θίας φέρειν.

Τῶ αὐτῶ σκε.

Ἐγὼ φημι τοῖς οἷς εἶδεν ἐλλείπειται
 τῶν ὀφειλόντων ὡς ἀρετῶν ποσῶ-
 ρθῆναι. πολλοὶ γὰρ μεγάροι ἀγαθόν,
 ὡς οὐκ οὐκ ἐπὶ δεικασίον τὴν ἀ-
 ρετῆν, ἔπειτα φροντιστῶν αὐτῆς τῶν
 τῶν, εἰ μὴ τῆ οὐκ εἰς δυνάμει βαρυσί-
 ἀλλ' ἀναφέρουσι ὡς τὴν θεῶν ποσῶν
 πᾶν κατὰ δῆμον, καὶ τῶν πᾶν ἀξί-
 σιῶν, καὶ εἰς τέλος πάντως ἔξεν ἀ-
 ρετῆς. εἰ γὰρ καὶ τὸ κρατῆρ' εἶδωσι
 τῶν ἀπαιτῶν, τὸ ἀνθρωπίνης φύσεως
 κρατῆρ, ὡς μὴδὲν ἐμποδῶν εἶναι τῆ
 τῶ ἀλλήτῃ ὡς θυμῶν, ἀλλ' οὐκ ὡς
 τὸ θεῶν ἑπιτοκίαν ἀναφέρουσι δῆλον,

cabo simul. Equum est enim eos qui nul-
 lam ex tanta lenitate utilitatem accepe-
 runt, verum ab ea grauiorum scelerum oc-
 casionem traxerunt, diuine iustitiæ suppli-
 ciis atque tormentis constrictos teneri.

Alypio Episcopo. 223.

Si grauissimas eas pœnas esse merito iu-
 dicamus, quarum multi conscij sunt (nam
 occultæ leuiiores quodammodo esse so-
 lent) qualem hunc cruciatum esse verifi-
 mile est, cum presentibus cœlestibus po-
 pulis atque in hominum omnium oculis
 & aspectu constituetur.

Isidoro Episcopo. 224.

Cum in nulla alia re bona, aut boni spe-
 ciem habente (vir mihi cognominis) lenis
 est inuidia, verum acerba & truculenta:
 tum verò in virtute, quæ boni naturâ pro-
 priè sortita est, consolationem prorsus om-
 nem respuit. Ac quidem inuidia flagra-
 re, molestiæ quidem expers fortasse fue-
 rit, at minimè præclarum & luculentum
 (nam ita se gerere, vt merito ipsi inuidea-
 tur, velim nec mihi vnquam nec amicis
 meis contingat) Oportet autem eum, cui
 inuidetur, inuidiæ malignitates prudenti
 animo perferre.

Eidem. 225.

Ego iis, quibus earum rerum, quæ ad virtu-
 tē adipiscendā fieri debēt, nihil deest (mul-
 ti quippe, tamen si virtutem maximum bo-
 num, vt reuera est, esse statuant, ipsius ta-
 men haud magnam curam gerunt) hoc
 dico, ipsos, si modò virium suarum fiducia
 minimè nitantur, verum ea quæ rectè &
 cum laude gerunt, ad diuinam opem re-
 ferant, & turbulentos animorum motus
 profligaturos esse, & ad virtutis metam
 peruenturos. Nam etsi id quod humano
 robore præstantius est, hoc præbet vt ad-
 uersarios quispiam superet: tamen cui di-
 uinū numen auxilio est, victoriam scilicet